

Sygn. akt I C 2044/12

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Marek Gajdecki

Protokolant Paulina Gordziejonok

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z/s w W.

przeciwko **R. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z/s w W. kwotę **3.827,87 zł (trzy tysiące osiemset dwadzieścia siedem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy)** z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.544,66 zł od dnia 11.06.2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo w zakresie odsetek oddala;

III. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z/s w W. kwotę 665,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2044/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. w W. w pozwie wniesionym w dniu 14 czerwca 2012 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagała się zasądzenia od pozwanego R. P. kwoty 3.827,87 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 2.544,66 zł od 14.06.2012 r. do dnia zapłaty, zaś co do pozostałych kwot składających się na roszczenie główne nie domagała się zasądzenia odsetek.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż dochodzona pozwem kwota wynika z umowy kredytu, który zawarła z pozwanym, a z warunków której to umowy pozwany nie wywiązał się nie spłacając zadłużenia.

W elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 02 sierpnia 2012 r. w sprawie VI Nc-e 1014559/12 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Pozwanego R. P. oraz stronę powodową (...) S.A. w W. łączyła umowa kredytu gotówkowego z dnia 26 stycznia 2010 r. pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty kredytu i jego wymagalne zadłużenie na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 10 czerwca 2012 r. wynosiło 3.827,87 zł, z czego niespłacona należność główna w kwocie 2.544,66 zł.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył co następuje :

Powództwo należało uznać za zasadne w zakresie kwoty roszczenia głównego, natomiast wątpliwości Sądu budził sposób określenia wysokości odsetek od kwoty 2.544,66 zł.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do wydania wyroku zaocznego albowiem pozwany mimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiał się na rozprawę, zaś wcześniej nie składał w sprawie wyjaśnień i nie ustosunkowywał się do żądania pozwu (art. 339 k.p.c.). W tym wypadku Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa

W zakresie kwoty głównej roszczenia takich wątpliwości nie było albowiem znajdowała ona także potwierdzenie z wyciągu z ksiąg banku, który wprawdzie obecnie nie ma przymiotu dokumentu urzędowego ale prawdziwości tego dokumentu pozwany nie zaprzeczał.

Natomiast – jak wskazano wcześniej – uzasadnione wątpliwości budził sposób określenia wysokości odsetek jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zwrócić bowiem należy uwagę, iż celem przepisu art. 359 § 2¹ k.c., odnoszącego się do wysokości odsetek maksymalnych, było zapobieżenie ustalenia w umowach odsetek nadmiernie wygórowanych. Innymi słowy art. 359 k.c. stanowi ustawowe ograniczenie dowolności umów stron w zakresie odsetek. Zawarcie powyższej normy jak i przepisów art. 359 § 2² i 2³ nowelą z dnia 07.07.2005 r. (Dz. U. nr 157 poz.1316) w Kodeksie cywilnym nie oznaczało, iż określenie wysokości odsetek maksymalnych poprzez odniesienie ich do wielokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jest niemalże równoznaczne z określeniem wysokości odsetek jako ustawowych. Na gruncie prawa cywilnego występują dwa rodzaje odsetek : ustawowe i umowne. Wysokość pierwszych z nich zgodnie z § 3 art. 359 k.c. określa Rada Ministrów, pozostałych strony czynności prawnej. Prowadzi to do wniosku, iż celem przepisów art. 359 §2¹ k.c. nie jest określenie sposobu obliczenia wysokości odsetek umownych, lecz określenie jej górnej granicy.

Natomiast precyzyjne wskazanie wysokości i terminów płatności odsetek jest bowiem niezbędne dla postępowania egzekucyjnego, ponieważ umożliwiają weryfikację prawidłowości dokonanego przez wierzyciela określenia ostatecznego zadłużenia odsetkowego. Nie jest bowiem wykluczone (na co Sąd Najwyższy zwrócił uwagę w uzasadnieniu uchwały z dnia 12.02.2009 r. III CZP 145/08 – publ. LEX 478089, wydanej wprawdzie na tle bankowych tytułów egzekucyjnych, jednakże w ocenie Sądu znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie), że praktyka bankowa mogłaby posługiwać się w tym zakresie innymi jeszcze formułami prawnymi, a banki - mogłyby próbować umieszczać takie formuły (klauzule) w wystawionych dokumentach bankowych. Uznanie takiej praktyki za dopuszczalną oznaczałoby zaakceptowanie niejako opisowej (pośrednio określonej) stopy procentowej w zakresie odsetek za opóźnienie. Tymczasem już chociażby tylko względy możliwości weryfikacji przez dłużnika elementów jego zadłużenia nie pozwalają na przyjmowanie dowolnych (np. opisowych) sposobów oznaczania stopy procentowej odsetek za opóźnienie.

Należało zatem zasądzić kwotę niespłaconej należności głównej w wysokości 2.544,66 zł wraz z odsetkami ale ustawowymi, jako mieszczącymi się w zakresie odsetek maksymalnych. W ocenie Sądu zasądzenie odsetek ustawowych nie stanowiło orzekanie obok lub ponad żądanie pozwu.

Stąd też uwzględniając żądanie pozwu, Sąd oddalił powództwo w zakresie żądanych odsetek jako odsetek maksymalnych.

Wobec uwzględnienia powództwa praktycznie w całości, o kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c.